

RICK YANCEY

Rick Yancey s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

Al Cincilea Val, prima parte dintr-o trilogie despre supraviețuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărți de ficțiune pentru copii și tineret din 2013.

RICK YANCEY

MAREA NESFÂRȘITĂ

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Pomagă

youngart

*Ca marea nesfârșită-i bunătatea-mi
Și dragostea-mi ca marea-i de adâncă.
Din ce tot dăruie, tot mai mult am încă
Și-amândouă-s fără de hotare...¹*

William Shakespeare

¹ *Romeo și Julieta*, actul 2, scena 2, traducere în limba română de Ștefan Octavian Iosif.

CARTEA ÎNTÂI

I

Șobolanii

1

Lumea e un ceas care rămâne în urmă.

Aud asta din sunetul pe care-l scot degetele de gheață ale vântului când șfichiuesc ferestrele. Simt asta în mirosul covoarelor mucegăite și al tapetului care-a-nceput să putrezească. Și o simt în pieptul lui Teacup când doarme. Bătăile inimii ei, ritmul respirației ei calde în aerul înghețat, și ceasul care rămâne în urmă.

Cassie Sullivan stă de veghe la fereastră, în celălalt capăt al camerei. Aburii respirației înghețate care-i ies din gură se văd în lumina lunii care se strecoară printr-o crăpătură minusculă din draperie. Fratele ei mai mic doarme în patul cel mai apropiat de ea, o grămăjoară sub mormanul de pături. Fereastră, pat, înapoi, își întoarce capul continuu, cu o mișcare asemănătoare unui pendul. Întoarcerea capului, ritmul respirației sale, la fel ca cel al lui Nugget, ca al lui Teacup, ca al meu, marchează timpul ceasului care rămâne în urmă.

Mă dau jos din pat. Teacup geme în somn și se culcușește mai bine sub pături. Frigul mă învăluie, strângându-mi pieptul, deși sunt complet îmbrăcată, în afară de bocanci și de haina groasă pe care o iau de la capătul patului. Sullivan mă urmărește în timp ce mă încălț și îmi iau arma și rucsacul din dulap. Mă duc la fereastră, lângă ea. Simt că ar trebui să-i spun ceva înainte să plec. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— Asta e, zice ea.

Pielea ei albă strălucește în lumina lăptoasă. Pistruii parcă-i plutesc deasupra nasului și a obrazilor.

Îmi așez mai bine pușca pe umăr.

— Asta e.

— Știi, înțeleg de la ce vine Dumbo. De la urechile mari. Și Nugget – pentru că Sam e micuț, Teacup la fel. Zombi nu prea înțeleg – și Ben nu vrea să-mi spună, și mă gândesc că Poundcake are de-a face cu faptul că e durduliu. Dar de unde și până unde Ringer?

Îmi dau seama încotro se îndreaptă discuția. În afară de Zombi și de fratele ei, nu este sigură de nimeni. Pentru paranoia ei, porecla Ringer e ca un ghimpe.

— Sunt om.

— Mda.

Se uită prin crăpătura din draperie spre parcare strălucind de gheață, aflată două etaje mai jos.

— Mi-a mai spus cineva chestia asta. Și, ca o proastă, l-am crezut.

— Nu chiar ca o proastă, date fiind circumstanțele.

— Nu te preface, Ringer, se răstește dintr-odată. Știu că nu mă crezi în ceea ce-l privește pe Evan.

— *Pe tine* te cred. Povestea lui nu prea are sens.

Mă îndrept către ușă înainte să se năpustească asupra mea. Nu discuți cu Cassie Sullivan problema Evan Walker. Nu i-o iau în nume de rău. Evan este crenguța crescută din stânca de care ea se agață, iar faptul că el a dispărut nu o face decât să se agațe și mai strâns.

Teacup nu scoate niciun sunet, dar îi simt privirea ațintită asupra mea; știu că s-a trezit. Mă întorc lângă pat.

— Ia-mă cu tine, îmi șoptește.

Clatin din cap. Am mai trecut prin asta de o sută de ori.

— N-o să lipsesc mult. Doar câteva zile.

— Promiți?

În niciun caz, Teacup. Promisiunile sunt unica monedă de schimb rămasă. Trebuie folosite cu înțelepciune. Buza de jos începe să-i tremure, ochii i se înceteșează.

— Hei, îi zic încetișor. Ce ți-am spus eu despre asta, soldat?

Rezist impulsului de-a o atinge.

— Care e prioritatea?

— Fără gânduri negative, îmi răspunde ascultătoare.

— Fiindcă ce ne fac gândurile rele?

— Ne înmoaie.

— Și ce se întâmplă dacă ne înmuiem?

— Murim.

— Și vrem să murim?

— Încă nu, zice clătinând din cap.

Îi ating fața. Obraji reci, lacrimi calde. *Încă nu*. Cu atât de puțin timp rămas omenirii, fetița asta probabil că a ajuns la jumătatea vieții. Eu și Sullivan suntem bătrâne. Iar Zombie? E deja din antichitate.

Mă așteaptă în hol, într-un hanorac galben-aprins, peste care are o geacă de schi, ambele găsite prin rămășițele din hotel: Zombi a evadat din tabăra Haven îmbrăcat doar într-un costum subțire de medic. Sub barba neîngrijită, fața stacojie e semn clar de febră. Rana de glonț pe care i-am făcut-o – care i s-a deschis în timpul evadării din tabăra Haven și i-a fost pansată de medicul nostru în vârstă de 12 ani –, probabil că s-a infectat. Se reazemă de teighea cu mâna în șold, încercând să arate ca și cum totul e în regulă.

— Eram gata să cred că te-ai răzgândit, zice Zombi, cu ochii lui negri sclipind de parcă m-ar tachina, deși ar putea să fie din cauza febrei.

— Teacup, îi spun, clătinând din cap.

— O să fie bine.

Ca să mă liniștească, își eliberează zâmbetul ucigător din cușcă. E clar că Zombi nu apreciază promisiunile la adevărata lor valoare, altfel nu le-ar mai azvârli așa, tot timpul.

— Nu pentru Teacup îmi fac griji. Arăți ca dracu', Zombi.

— Din cauza vremii. Îmi distruge complet tenul.

Încă un zâmbet la sfârșitul replicii. Se apleacă înspre mine, așteptând să-i răspund în același fel.

— Soldat Ringer, odată și-odată o să zâmbești la o replică de-a mea și-atunci lumea se va cutremura.

— Nu sunt pregătită să-mi asum răspunderea pentru așa ceva.

Izbucnește în râs și mi se pare că-i aud un hârâit în piept.

— Poftim.

Îmi întinde încă o broșură despre peșteri.

— Mai am una, îi spun.

— Ia-o și pe asta, în caz că o pierzi pe cealaltă.

— N-am s-o pierd, Zombi.

— Îl trimit pe Poundcake cu tine, îmi zice.

— Ba nu faci chestia asta.

— Eu sunt șeful. Așa că îl trimit.

— Ai mai mare nevoie de Poundcake aici decât o să am eu acolo.

Dă din cap. Știa că o să refuz, dar nu s-a putut abține să nu mai încerce o dată.

— Poate ar trebui să renunțăm, spune. Adică, aici nu e chiar așa de rău. Vreo mie de ploșnițe, câteva sute de șobolani și vreo câteva zeci de cadavre, dar priveliștea e fantastică...

Continuă să glumească, continuă să încerce să mă facă să zâmbesc. Se uită la broșura pe care-o ține în mână. 23 de grade tot timpul anului.

— Până ne pomenim iarăși înzăpeziți sau până când scade iar temperatura. Situația este nesigură, Zombi. Deja am stat prea mult aici.

Nu înțeleg. Am discutat despre asta de o mie de ori și el tot mai bate apa-n piuă. Câteodată am îndoieli în privința lui Zombi.

— Trebuie să ne asumăm riscul și nu putem merge acolo orbește, continui eu. Sunt șanse mari ca în peșterile alea să se ascundă alți supraviețuitori, care s-ar putea să nu ne întâmpine cu pâine și sare, mai ales dacă au avut de-a face cu vreunul dintre Amuțitorii lui Sullivan.

— Sau cu soldați ca noi, adaugă el.

— O să verific și mă întorc în câteva zile.

— Mă aștept să-ți ții promisiunea.

— N-a fost o promisiune.

Nu mai avem nimic să ne spunem. Mai avem un milion de lucruri pe care să ni le spunem. Ar putea fi ultima dată când ne vedem, și se gândește și el la asta pentru că îmi spune:

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Te-am împușcat și acum s-ar putea să mori.

Clatină din cap. Ochii îi strălucesc din cauza febrei. Are buzele palide. De ce-au trebuit să-i spună Zombi? E ca un semn rău. Când l-am văzut prima dată, făcea flotări sprijinit în pumni pe terenul de antrenament, cu fața schimonosită de furie și durere, cu sânge curgându-i din degete pe asfalt. „Cine-i tipul?“ am întrebat. „Îl cheamă Zombi. A înfruntat molima și a câștigat“, mi-au spus, dar n-am crezut. Nimeni nu învinge molima. Molima înseamnă condamnare la moarte. Și Reznik, sergentul de instrucție aplecându-se deasupra lui, urlând cât îl țineau plămânii, și Zombi în salopeta albastră, largă, forțându-se dincolo de limita unde orice forțare e imposibilă. Nu știu de ce

am fost surprinsă când mi-a ordonat să-l împușc ca să-și poată ține promisiunea imposibilă făcută lui Nugget. Când privești moartea în ochi și moartea clipește prima, nimic nu mai e imposibil.

Nici măcar cititul gândurilor.

— Știu la ce te gândești, îmi spune.

— Nu, nu știi.

— Te întrebi dacă să mă săruți de rămas-bun.

— De ce faci chestia asta? îl întreb. De ce flirtezi cu mine?

Dă din umeri. Zâmbește strâmb, la fel de strâmb cum stă rezemat de dulap.

— E normal. Nu-ți lipsesc chestiile normale? mă întrebă.

Mă sfredelește cu privirea, căutând mereu ceva, niciodată nu știu exact ce.

— Știi tu, *drive-thrus* și filmele de sâmbăta seara și înghețata sendviș și verificatul contului de Twitter?

Clatin din cap.

— N-am avut cont de Twitter.

— Facebook atunci?

Încep să mă enervez. Câteodată mi-e greu să-mi imaginez cum a reușit Zombi să ajungă până aici. Să te agăți de lucrurile pe care le-ai pierdut e la fel cu a spera să se întâmple lucruri care nu se pot întâmpla. În ambele situații, rezultatul este deznădejdea.

— Nu contează. Nimic din toate astea nu mai contează.

Zombi izbucnește în răs. Râsul țâșnește din el ca un curent de aer cald al unui izvor termal și îmi trece supărarea. Știi că încearcă să mă vrăjească, dar cumva faptul că știu ce are de gând nu diminuează efectul. Încă un motiv pentru care Zombi mă debusolează.

— E amuzant. Cum credeam că toate astea contau. Știi ce contează cu adevărat?

Așteaptă să-i răspund, dar mă simt ca și cum urmează să facă o glumă pe seama mea, așa că nu spun nimic.

— Clopoțelul de la școală.

Acum chiar m-a încuiat. Îmi dau seama că mă manipulează, dar nu pot să-l împiedic.

— Clopoțelul de la școală?

— Cel mai banal sunet din lume. Și când toate astea o să se termine, se vor auzi din nou clopoței.

Continuă explicația. Probabil e îngrijorat că n-am înțeles.

— Gândește-te! Când o să sune din nou un clopoțel, înseamnă că lucrurile vor fi revenit la normal. Copiii grăbindu-se spre clase, stând plictisiți, așteptând clopoțelul să anunțe sfârșitul orelor, gândindu-se la ce vor face seara, în weekend, în următorii cincizeci de ani. Vor învăța așa cum am învățat și noi despre dezastre naturale și boli și războaie mondiale. Cam așa ceva: „Când au venit extraterestrii, au murit șapte miliarde de oameni“, apoi o să sune clopoțelul și toată lumea o să meargă la masă și o să bombăne din cauza cartofilor copti prea moi. Ceva de genul: „Oau, șapte miliarde de oameni, o grămadă. Ce trist. Mănânci toată porția aia de cartofi?“ Asta e normalitatea. Asta e ceea ce contează.

Deci n-a fost o glumă.

— Cartofi copti moi?

— Da, bine. N-are niciun sens ce-am zis. Sunt un idiot.

Zâmbește. Din cauza bărbii neîngrijite, pare că are dinții foarte albi, și acum, pentru că tot mi-a sugerat, mă gândesc să-l sărut și mă întreb dacă nu m-ar gâdila barba țepoasă.

Alung gândul ăsta. Promisiunile sunt neprețuite, și un sărut e tot un fel de promisiune.